

У емисији Утисак недеље од 9.11.2008. од потпредседника Владе Србије могло се чути следеће: „За разлику од других земаља у окружењу, Србија неће имати парламентарне изборе у следеће две-три године.“

Остали гости, професор Економског факултета Даница Поповић и Кори Удовички, шеф Програма за развој УН, нису ни трепнули на ову изјаву, док се једино водитељка, Оља Бећковић, у полу-шалливом тону стидљиво одважила да упита Ћелића „како он то зна“, на шта ју је он, уз уобичајени клим главе, уверио да, једноставно, „зна“. И ту је врсна новинарка, прекаљени „борац за демократију“, пропустивши да даље експлатише ову ексклузиву, стала. Уместо тога, предано је наставила са емисијом, у којој је барјактар економских „експерата“ суморне српске транзиције, између осталог, искористио прилику да се опере од одговорности за лажна обећања дата током изборне кампање о „бољем животу грађана“ и да, уз помоћ Кори Удовички, уверава гледалиште како је „цео свет био изненађен дубином садашње економске кризе“, тако да они нису криви што су давали нереална обећања о „још снажнијем расту“, „још бољем животу“, „још већим инвестицијама“ и, разуме се, „социјалној одговорности“ која подразумева дизање пензија на 70% нивоа плата у Србији. На страну што је довољан број, што домаћих што страних аналитичара, већ пар година уназад звонио на узбуну у смислу да је у свету направљен финансијски балон без преседана, да ће бити катастрофа када он пукне и да се за то треба спремати, то ипак у овом тренутку није најбитнија ствар, а ни новинарска ексклузива.

Оно што је Оља Бећковић пропустила као новинарску ексклузиву испод свог цењеног новинарског носа је то да је потпредседник Владе Србије најавио диктатуру у Србији. Јер, како друкчије окарактерисати изјаву једног од челника владајуће коалиције у једној наводној парламентарној демократији, у којој он апсолутно искључује могућност превремених избора? Значи, апсолутно не може да се деси да се, у промењеним, ускоро и кризним околностима коалициони партнери око нечега суштински не сложе и да Влада падне? Не може да се деси да нека од иницијатива опозиције за изгласавање неповерења Влади успе? Не може да се деси да се, у вртлозима незапамћених глобалних и локалних поремећаја наметне потреба за успостављањем, на пример, Владе националног јединства, ради одбране виталних интереса земље? По Ћелићу, а уз нему подршку – што из оуглалости, што из свесног саучештиштва – Кори Удовички,

Данице Поповић и Оље Бећковић, очигледно да не може.

Једна од добрих ствари у свему овоме је да је ову објаву диктатуре и узурпацију власти, изговорио дежурни моралиста ДОС-а још од доласка на власт октобра 2000, задужен да, васпитно машући прстом, јавност перманентно убеђује како је све оно што је власт наумила или о чему наглас размишља – нпр. перманентно чекање у предворју ЕУ, легализована тајкунизација, пљачкашка приватизација, недостатак независне буџетске ревизије, слање војника у Ирак, грађење нуклеарних постројења у Србији, итд. – заправо „нужно“, „(не)реално“, „неизбежно“ и, наравно, „у најбољем интересу земље“. Његова је била улога цврчка-савести Пинокију на власти, с тим што је у ДОС-овској верзији цврчак богато награђен, не као коректив, већ као његов привид и интегрални део Пинокијевог тима, задужен да скрене пажњу са (све веће) дужине његовог носа – а и са зеленашких камата по којима је банка која је цврчку-савести дата на управљање постала позната.

Одлично је, дакле, што је ДОС-ов цврчак-моралиста тај који нам саопштава да се садашња владајућа коалиција лажно представила гласачима у предизборној кампањи баш у свему – од лажне сатанизације „мрачних сила прошлости“ с којима се затим направила коалиција, преко флоскуле „и Косово и ЕУ“ (док се тајно преговара о ЕУЛЕКС-у), обећања потврде гасног аранжмана са Русијом, итд. па до изненадног вађења новоаутономашког Статута Војводине из рукава и, наравно, обећања о „још снажнијем расту“, „још бржим ЕУ-интеграцијама“, „још већим страним инвестицијама“ и, наравно, већим пензијама. Одлично, јер ДОС – у садашњој верзији ДС-Г-17+-ЛСДВ-ЛДП-СПС-ПУПС – резервног цврчка нема, а за профилисање новог једноставно нема ни времена ни кредибилитета.

Само ради оријентације, да је Ћелић прави цврчак-савест, макар и неспособан да предвиди оно што су многи други предвиђали као неминовност, једино што би могао у овом тренутку да каже а да буде поштено је нешто попут следећег:

„Нажалост, околности које су важиле у предизборној кампањи драстично су се промениле, и Србија је, као и све земље света, стављена пред нове изазове о којима се није могло на ваљан начин расправљати док су се гласачима нудили предизборни програми и обећања. То укључује и предлог новог Статута Војводине. Стога је једино поштено и исправно да садашња Влада да оставку и да омогућимо грађанима-бирачима у Србији да одлуче које то политичке снаге нуде најбољи и најреалнији програм за тешка времена која су пред нама, расписивањем превремених парламентарних избора, на којима би се свим грађанима Србије дала прилика да активно учествују у одговору

на изазове који су пред нама.“

Уместо тога, понуђена је „нужност“ окамењености, „неопходност“ власти изабране уз помоћ лажних обећања која важе за нека друга, сада непостојећа времена – без било какве могућности промене. Како се то назива?

Још својим наступом у изборној ноћи 11. маја Борис Тадић је посредно открио постојање диктатуре у Србији, претећи свима који мисле да направе некакву владу која „није у интересу грађана“ (тј. ону коју он подржава). Сада је Ђелић само потврдио да, не само да је избор нове Владе, као и вечно чекање на позив ЕУ који никад неће доћи – „безалтернативан“ – већ и да је опстанак Владе за коју нико није гласао - такође „без алтернативе“. И тиме нам је свима дао задатак, који ће бити обликован одговорима на бар три питања:

1. Да ли је парламентарна власт која и званично ради све супротно од онога што је обећала пре избора или покреће крупна државна питања о којима није било ни речи у кампањи по било којој основи летитимна?
2. Да ли се укидање могућности превремених избора у доба незапамћене кризе може тумачити на било који други начин осим као озваничавање диктатуре?
3. Да ли је слоган покојног Зорана Ђинђића, којег, узгред, одједном нико од бивших сабораца скоро и да не помиње, по којем „Србија мора да стане да би поново кренула“ данас изгубио на актуелности?

Што се тиче аутора овог текста, одговор на сва три питања је НЕ. И, још нешто. Ово више није само политичко питање. Ово је питање опстанка. Ђелић нам је свима оставио само једну могућност – везивање за мртваца, за постојећи однос снага у друштву, немогућност промене колико год стање било тешко, заробљеништво у матриксу безнађа. То није само узурпација, то није само безобразлук. То је злочин у настајању. И самоубиство, тј. грех је на њега не реаговати. А, како реаговати ако су, по Ђелићу, сви институционални путеви затворени? ДОС – бивши и садашњи – зна одговор на то питање. А знамо га и ми.

Диктатура неспособних

Пише: Александар Павић
петак, 14 новембар 2008 19:54

10.11.2008.